

KREENK-SCHRIEFWIEZE TWEANTS 2022

- CONCEPT - V5

Nich verkeerd begriepen: dizze schriefwieze is nich de zovölste schriefwieze van et Tweants. De regels veur et schrievn dee hier bij mekaar stoat, möj zeen as 'n aanvullen van *de Kreenkspelling* oet 2008. En woar et nöadig was is der ok wat anpast.

De Kreenkspelling 2008 is terechkömme in et beukken *Tweants, hoo schrief iej dat...* (et 'witte beukken'). Dizze *Kreenk-schriefwieze 2022* is ne oetgebredere, en loa'w hoppen verbeterde, versie doarvan.

Et gef aaltied leu dee zejt: 'Ik hoal mien eagen schriefwieze an, want woar ik vot kom zejt wiej et hil aans.' Zee haalt dan feilijk taal en spelling deur mekaar. De *Kreenkspelling* is 'n klaankspelling. Alle weure en alle falderoasies van et plat köj der met schrievn. Et schrif nich veur o'j *keark, kark, kaark, kaarke*, of *koarke* broeken mut. Et schrif wá veur dat a'j, loa'w mer zeggen, *keark* zejt, of *koarke*, da'j et dan nich schriewt as *kaerk, kèèrk, keeâk*, of *kaorke*, um mer wat te neumen. En a'j least: *Ik heb em dat gevven*, dan is der niks op teagen um: *Ik heb em dat geavn, geevn, geaven* of *doan* te schrievn. Veer moal ne aandere oetspraak, mer toch mer ene schriefwieze. Mer: *Ik heb um dat geamm*, geet teagen de schriefwieze in. Et smit ok gen aandere oetspraak op as met: *Ik heb em dat geavn*. Ne eagen schriefwieze is dus nich nöadig um oen eagen Tweants op pepier te kriegen.

In 2008 warn verscheidne zaken extra nich invuld. Dat was nich um haalf weark of te leawern, dat was extra zo doan. 'Eerst effen ankieken of et anslöt, en dan secuurder ofmaken,' zo ha'w dat met mekaar ofsprökken.

De schriefwieze dee a'j noe veur oe hebt, möj dan ok zeen as 'n compleet-maken van de spellingregels van 2008.

As wiej zejt dat de *Kreenkspelling 2008* good is ankömmen, dan zejt wiej niks te völ. Ze wörd völ broekt. Ok de *Biebel in de Tweantse sproake* van Anne van der Meiden is in dee spelling zat. Ok a was dee spelling doo'n *Biebel* oetkwam, nog nich himmoal kloar.

Om misverstanden te voorkomen: deze spelling is niet de zoveelste spelling van het Twents. Onderstaande verzameling spellingregels is een nadere invulling, en waar nodig aanpassing, van *de Kreenkspelling* van 2008.

De Kreenkspelling 2008 is vastgelegd in het boekje *Twents, hoo schrief iej dat...* (het 'witte boekje'). Deze *Kreenk-schriefwieze 2021* is een uitgebreidere en hopelijk, nog weer verbeterde versie daarvan.

De ervaring leert dat een afgesproken Twentse spelling altijd ook weerstand oproept. Niet zelden komt die weerstand door een misverstand waarbij men taal en spelling door elkaar haalt. De *Kreenkspelling* is een klankspelling. Alle woorden en varianten van het Twents kunnen ermee geschreven worden. Het schrijft niet voor of je *keark, kark, kaark, kaarke*, of *koarke* moet gebruiken. Het geeft wèl aan dat als je *keark* zegt, of *koarke*, dat je het dan schrijft als zojuist aangegeven en niet als bijvoorbeeld: *kaerk, kèèrk, keeâk*, of *kaorke*. En als je leest: *Ik heb em dat gevven*, is er niets op tegen om: *Ik heb em dat geavn, geevn, geaven* of *doan* te schrijven. Vier varianten, die alle vier anders klinken, maar zich allemaal houden aan dezelfde spellingvoorschriften. Maar: *Ik heb um dat geamm*, gaat tegen de spellingregels in. Het levert ook geen andere uitspraak op dan: *Ik heb em dat geavn*. Een eigen, persoonlijke schrijfwijze is dus niet nodig om je eigen Twents op papier te krijgen.

In de versie van 2008 zijn bewust diverse zaken oningevuld gebleven. De samenstellers, waaronder ondergetekende, wilden eerst afwachten hoe de nieuwe *Schriefwieze* zou vallen in het gebruik.

De nu volgende *Schriefwieze* is dan ook te zien als de completering van de spellingregels van 2008.

We kunnen gerust stellen dat de *Kreenkspelling 2008* goed ontvangen is en veel gebruikt wordt. Ook de *Biebel in de Twentse sproake* van Anne van der Meiden is in die -toen nog niet geheel uitgewerkte- *Kreenkspelling* gezet.

<p>De veurige spelling was dus nog nich himmoal kloar, mer der stunnen wa 'uitgangspunten' neumd woar de schrievers rekkening met mossen hoalden. Biej dit verder oetwarken van de schriefwieze bin ik van dee begeensels oetgoan.</p> <p>De schriefwieze is oetprakkezeerd veur Tweantenaren, wend an et 'Nederlandse schriftbeeld'. Et geet doarum oet van de Tweantse wieze van oetsprekken, bijv. <i>lopen</i> - uitspraak <i>loopm</i>; <i>nemen</i> - uitspraak <i>nemm</i>.</p> <p>NB: Et is gen fonetisch schrieven um nen boetenmaarksen dudelijk te maken hoo o'j 'n Tweants woord oetsprekken mut.</p> <p>Hier en doar is der, woar at dat nöadig is, dudelijk maakt hoo o'j bepoalde lettercombinaties lezen mut.</p> <p>En biej alns is et credo:</p> <p><i>"Mien moo mut dreks können begriepen wat der steet at he't least."</i></p> <p>En biej alns woar <i>de Kreenkspelling</i> niks oawer zeg, wördt de spelling veur et Standaard-Nederlands anhoalden.</p> <p><i>Herman Finkers, 2022</i></p> <p><i>ps. der is perbeerd alns zó op pepier te kriegen, da'j et nog es makkelijk opzeuken könt.</i></p>	<p>Bij die niet ingevulde onderdelen stonden uitgangspunten vermeld, waar de schrijver rekening mee moest houden. Bij deze completere uitwerking zijn die uitgangspunten gehanteerd.</p> <p>De spelling is ontworpen voor Twentenaren, gewend aan het Nederlandse schriftbeeld. Het gaat derhalve uit van de Twentse wijze van uitspreken, bijv: <i>lopen</i> - uitspraak <i>loopm</i>; <i>nemen</i> - uitspraak <i>nemm</i>.</p> <p>NB: Het is dus niet een fonetische spelling om niet-Twentenaren duidelijk te maken hoe je een Twents woord uitspreekt.</p> <p>Voor de duidelijkheid is er, waar nodig, een uitleg van de spelling-uitspraak toegevoegd.</p> <p>Dit alles onder het motto:</p> <p><i>"Mien moo mut dreks können begriepen wat der steet at he't least."</i></p> <p>Waar onderstaande regels geen uitspraak over doen worden de Nederlandse spellingregels gevolgd.</p> <p><i>Herman Finkers, 2022</i></p> <p><i>ps. gepoogd is het geheel zó op te schrijven dat spellingvragen makkelijk na te slaan zijn.</i></p>
---	--

Samenstellers Kreenkspelling 2008:

André Hottenhuis †

Bert Groothengel

Gerard Vaanholt

Gerrit Kraa

Harry Morshuis

Hennie Beerlage †

Herman Finkers

Thea Kroese

Met dank aan:

Goaitsen van der Vliet

Nadere aanvulling en uitwerking 2022

Herman Finkers, Böaning (Loster)

KLINKERS

OVERZICHT VAN DE IN HET SN (STANDAARD-NEDERLANDS) NIET VOORKOMENDE KLINKERTEKENS EN -COMBINATIES

- ö** - *pröttel* als in het Duitse *Köln*
- ä** - *männeke(n)* als in het Nederlandse *stem*
- oa** - *droad* als in het Engelse *abroad*; verlengde korte *ò*
- öa** - *nöalen* als in Fr. *oeuvre*
- ea** - *wean* als in het Franse *mère*
- eui** - *heui*
- öai** - *höai* uitgesproken als in het Franse *oeil*
- eai** - *kleaien, zeaien*

NOG ENKELE BIJZONDERE LETTERCOMBINATIES

- vn** - *leavn, eavn*, uitgesproken als *leamm* en *eamm* (zie onder: 'de uitgang -ven')
- uj** - *buj, bujke(n)*
- uuz** - *twee muuz, twee huuz*
- iej** - *wiej* ('wij'), *biej*, ('bij'), *ze kriejt* ('ze krijgen')
- i-j** - *wi-j* ('wij'), *bi-j* ('bij'), *ze kri-jt* ('ze krijgen')
- ej** - *hej* (*heg*), *ze zejt*
- ow** - *ow, bow*

Na een **ie-** of (**u**)**u**-klank altijd **j** en geen **i**:
boerderieje. En *krujen* en *bujke*. Geen *boerderieie*, *kruuien* of *buuike*.

In andere gevallen geldt: als een **i**-klank een veranderde **g** betreft schrijf je een **j**, zit er een **i** in het Nederlandse en/of Twentse equivalent, dan schrijf je een **i**:
Zie onder: 'De veranderde g'

KLINKERS KLINKEND ALS EEN TWEEKLANK

In sommige delen van Twente kent men klinkers met een tweeklank.
Bijvoorbeeld: *voe-égel* ipv *voggel*.
Indien men dit wenst weer te geven (nodig is het niet), schrijft men dit als *voêgel*.
voêgel, koêgel, striên, goân, weân, zeân.
Verder ook: *iêne / zuêwne / niêgne*. / *köpke theâ* (uitspraak: *köpke thii-ã*).

Afhankelijk van de lokale variant, kan dus geschreven worden: *ween, wedden, wean, en weân*. Uitspraak resp: *weeñ, wenn, wèeñ, wii-ãñ*. Vier verschillende uitspraken.

NB: NB: **ea, oa, en öa** niet gebruiken om een tweeklank aan te geven die veroorzaakt wordt door een **r** die er achter staat!

De **a** geeft een verlenging van een korte klinkerklank: **èè, òò, öö**.

Wear is dus **wèèr** ('wei'), en niet **wee-â** (*weer*).

-R NA OO, EE, UU, OE, IE, EU

De Nedersaksische (en Hoogduitse) *-r* is een lastige letter. Hij beïnvloedt de uitspraak van de voorafgaande dubbele klinkers: **oo, ee, uu, oe, ie** en **eu**, en valt zelf weg. Achter de klinker komt een soort *a*-klank. *koo-ã, zee-ã, muu-ã, wie-ã, deu-ã*.

Je schrijft die klankverandering niet. Maar gewoon: *koor, zeer, muur, wier, deur*.

Zoals in het Duitse: *Die Gitarre und das Meer; Und sein kleiner Teller bleibt ihm immer leer; Lorbeer* ('laurier'), *Niedermoor* ('laagveen'), waar ook geen extra *a* wordt toegevoegd. De *r* zorgt al voor die "a"

Zo schrijf je ook: *keerl, weerld, geern*. En: *wat door, den doren*.

Uitspraak resp: *kee-ãl, wee-ãld, gee-ãn, doo-ã, den doo-ãn*.

Niet schrijven: *zear, gean, gearn, wea, wear, keal* of *kearl* als *zee-ãr, gee-ãn* etc.

bedoeld wordt. Dat geeft misverstanden als: *dat döt zear, zear he*.

Correct is: *dat döt zeer, zear he*. ('Dat doet zeer; zei hij.')

Kortom: nooit voor een *-r*; de door die *-r* veroorzaakte tweeklank nog eens extra aangeven met een *a* of 'dakje'. Dus voor *geern* geen: *gearn, geãrn, gean, of geãn* gebruiken, en voor *wier* ook geen *wiër* etc..

Alleen *ea, oa, öa* voor een *-r* gebruiken als een enkelklank wordt bedoeld: *Dat zear he*.

WOAR, DOAR, KLOAR, HOAR, KOAR, JOAR ETC.

oa is **dus òò**, *ik road, wiej goat, sloat*. Desondanks schrijf je *woar, doar, kloar, goarden* etc, terwijl dat in feite geen **òò**-klank is. Qua uitspraak zou je moeten schrijven: *woor, door, kloor en goorden*, net als: *oor, koor, zoren toog*, en *den is door, den doren döl*.

Maar vanwege de gelijkenis met het bekende *waar, daar, sla, garden/garten en klaar*,

schrijven we toch: *woar, doar, sload, goarden, kloar, hoar, koar, joar* etc. (snellere woordherkenning).

In de uitspraak zal dat voor iemand met een Twentse tongval geen probleem opleveren.

Zo wordt het dus: *wat bint ze door, doar in Goor*.

(Slechts taalkundig exemplarisch bedoeld.)

DUBBELE OF ENKELE KLINKER

- Analoog aan het standaard-Nederlands wordt de lange klinkerklank behandeld als: *meer, meren*. Zo ook: *moo - moder; zeer - zere (veut), haand - hane; peerd - pere, krusigd, bujen*.

En eveneens analoog aan het standaard-Nederlands uitzonderingen als: *twee, tweeden*.

- Een Twents woord dat in het Nederlands een *oe*-eindklank heeft wordt geschreven als *oo*. Bijvoorbeeld: *moo, koo, too, voo*. Ook in samenstellingen gebeurt dit: *koostal*.

Binnen het woord waar de *oo* in het Nederlands een *oe* is, schrijven we *-o-*: *moder,*

vroger, Bokel.

- Eveneens analoog aan het Nederlands schrijf je: *la, aju, allo, uro* (dus één klinker),

en: *nee, hee, zee*.

- Het Twents kent, naast bijv. *la* (lange *a*-klank), een korte *a*-klank aan het eind van een woord, of een vrijstaande *a*: *Ik keanen ne wa. Ik heb et a zeen.*

Dit wordt niet apart aangegeven. In de praktijk zal een Twentenaar dit vanzelf kort uitspreken.

- Een korte o-klank aan het eind geeft men weer als: *nô dan.*

- Een losse *o* als in SN: *o nee, o joa, o juustem.* (klinkt als: *óó*).

- En de 'doffe' *o*-klank als *oh. Oh, wat noe dan toch?*

- Een korte *e*-klank en *u*-klank aan het eind als in SN: *eh, uh, de, te, ze.*

- De twee verschillende korte o-klanken: *vos* vs *hok*, worden niet verschillend gespeld. Uiteraard wel in de verbuigingen: *'n vöske, 'n huk(s)ke(n), twee vös, twee huk(ke).*

SAMENTREKKINGEN

Een samentrekking is een combinatie van twee woorden die als één geheel wordt uitgesproken, waarbij minstens een van de betreffende woorden wordt verkort of vervormd. Buitenlandse voorbeelden zijn: *you'll, (je) t'aime.*

- Bij het samentrekken gebruik je een apostrof. Dit is ook gebruikelijk in het Nederlands (*da's ook wat, zo'n kerel*) de omringende talen, en de overige Nedersaksische dialecten. Dus:

wil iej wordt geschreven als: *wi'j.* En zo ook: *zö'w (zöl wiej), he'k, o'w, a'j, hoo kan't, dan he'k oe, dat kaan'k wa, he'j a?, ik heb ze wa's zeen, dee maj'k lien.*

Ook als er maar bij een van beide woorden wat wegvalt, bijv: *ik kan't (wa),* wordt er geen spatie gebruikt. Dit is eveneens analoog aan bijvoorbeeld het Engels, *I can't.* Dus: *ik kan et* naast *ik kan't* is mogelijk.

Uitzondering: als twee woorden worden samengetrokken waarbij noch aan het eind van het eerste noch aan het begin van het tweede, iets wegvalt, wordt de Nederlandse spellingregel gehanteerd: *'t is wat; 's oavns, 's morns; 'k wol.* Dus met een spatie ertussen.

- Op schrift niet meer dan twee woorden samengetrokken schrijven. Ook al hoor je drie (en soms wel vier) woorden uitgesproken worden als één woord. Dus je schrijft:

doo he'k n stool pakt; da's et gevoar; a'j et wollen, dan he'j et had.

(uitspr: *doo hekn stool pakt, dast gevoar, ait wollen, dan heit had*).

- Samentrekkingen zijn een sterke eigenschap van het Twents. Soms worden er wel vier woorden samengetrokken: *hejmn auto metdoan?* (*heb iej em den auto metdoan*). Dit wordt geschreven als: *he'j em'n auto metdoan?* (zie ook bij lidwoorden). Ook hier dus maximaal twee woorden samengevoegd schrijven.

- Wanneer bij een samentrekking voor en na de apostrof dezelfde letter staat, (*dat't, hoo good't west hef, in'n hof, dan deank'k, van'n stool*), dan vervalt de laatste letter en blijft de apostrof over: *dat', hoo good' west hef, in' hof, dan deank', van' stool, ik wol geern' köster spreken.* De *d* en de *t* worden hierbij behandeld als een en dezelfde letter.

NB: Hierdoor is het aan te bevelen citaten niet aan te geven met enkele aanhalingstekens maar met dubbele. Om duidelijker de onderscheiden functies te zien:

Hee zeg: "Ik bin in' hof."

- In sommige delen van Twente komen samentrekkingen met *wiej* voor waarbij de **w** verandert in **m**. Dit schrijf je als: *dat doo'm, dan goa'm*.
- Zoals men in het Engels kan kiezen om *you will* of *you'll* te schrijven, naargelang de context en het ritme van de zin, kun je in het Twents afwisselend voor *zö'w* of *zöl wiej* kiezen. Bij wat algemener gebruik: bv Bijbel, officiële teksten, wordt aangeraden zo min mogelijk samengetrokken te schrijven. Dus: *doo heb wiej et zeen*. In plaats van: *doo he'w 't zeen* (In de *Biebel in de Tweantse sproak* heeft Anne van der Meiden de keuze gemaakt altijd niet-samengetrokken te schrijven).
- **NB**: zoals hieronder bij 'lidwoorden' aangegeven, wordt het bepaald lidwoord mnl. wel altijd samengetrokken geschreven aan een voorafgaand woord: *op'n stool*; *doo heb wiej'n profheet vrogd*. Maar niet aan een voorafgaande samentrekking: *a'j n stool pakt*.

LIDWOORDEN

	Mannelijk	vrouwelijk	onzijdig
Bepaald:	'n (n/den) <i>stool</i>	de <i>tafel</i>	et <i>hoes*</i>
Onbepaald:	nen <i>stool</i>	ne <i>tafel</i>	'n <i>hoes</i>

(Nederlands:			
Bepaald:	de <i>stoel</i>	de <i>tafel</i>	het <i>huis</i>
Onbepaald:	een <i>stoel</i>	een <i>tafel</i>	een <i>huis</i>

*(uitspraak: **ət** (*schwa + t*); de doffe **e**, zoals in *gebeurde*.)

- Het bepaald mannelijk lidwoord **'n** wordt altijd vastgeschreven aan het voorafgaande woord:
Hee zit op'n pot. (*hij zit op de wc.*) Te zien als een samentrekking van *op den (pot)*. Dit is een belangrijk verschil met de voorlaatste versie van de *Kreenk-spelling*.
- Begint een zin met het mannelijk lidwoord dan kan er uiteraard niet aan elkaar getrokken worden. In dat geval vervalt de apostrof: **n** *Stool steet in' hook*. (Let wel: **in' hook**, omdat bij de samentrekking **in'n** de laatste letter vervalt, als er voor en na de apostrof dezelfde letter staat; zoals hierboven onder samentrekkingen beschreven staat.)
Evenzo na een leesteken: *Hennik, n oaldsten, (...)* Dit voorkomt verwarring met onbepaald lidwoord onzijdig, dat uitgesproken wordt als: *ən: 'n steulken*.
- Na een samentrekking vervalt bij het *mnl* bepaald lidwoord eveneens de apostrof en wordt niet samengetrokken geschreven:
Da'w n *haals wier good löstrekken majt. A'k n* *dokter bellen mut.*
- Bij een sterke nadruk op het *mnl* bepaald lidwoord kan ook **den** worden gebruikt:
Den greunen gaperd (carnavalsblad Denekamp), *Den Gloepensen Gruffalo*, *den gek, Asterix den Galliër*.

- Het onbepaald onzijdig lidwoord 'n wordt los geschreven:
Hee is van 'n steulken pleerd. (Hij is van een stoeltje gevallen.) Nooit samengetrokken schrijven. Dus: *op 'n steulken (op een stoeltje), en op'n stoel (op de stoel).*
- **et** beklemtoond schrijven we: **hét** (*wiej maakt hét bier van Twente*), of **het** (*het van hiernöast*). *Opoe wordt meender, het is noar'n dokter wes.*
- 't is gereserveerd voor samentrekkingen. Zodat je **op't** naast **op et** kunt schrijven. En **'t aander** naast **et aander**. (*uitspraak resp: opt, op ət, taander, ət aander*).

DE UITGANG -EN

- De uitgang **-en** wordt voluit geschreven.
Dus: *liggen, hebben, nemmen, nen stoeten, nen koken, hulen, nen miezen* etc.
(Uitgesproken als: *lingn, hemm, nemm, huuln, stoetn* etc.
Dit is gelijk aan het Duits: *leben, liegen, haben, nehmen*; uitspraak: *leemm, liengn, haamm, neemmm*).
- Uitzondering zijn woorden die een onbeklemtoonde **-len, -ren of -nen** hebben na een onbeklemtoonde **-e-** : *jodeln, smeicheln, kuiern, aandern, leawern, fiedeln, gaddern*. Ook dit is analoog aan het Duits.
En ook geen *rekkenen, zeagenen, tekenen, kriegsgevangenen*. Maar: *rekken, zeagen, teken, kriegsgevangen*.

In sommige gevallen hoor je bij woorden van bovenstaand type juist de eerste onbeklemtoonde *e* wegvallen. Dit schrijf je als: *kopren, in duustren oorlogstied, nen lekren ijsco, nen nuchtren keerl, zulvren*.

- Verdere uitzondering:

DE UITGANG -ven

Een combinatie **-ven** (ook binnenin een woord), die de uitspraak **-mm** heeft, schrijf je als **-vn**: *oavnd, 's oavns, leavntig, leevn, leavn, gevn, drievn, zeuvn*.

Kortom: **-vn** wordt altijd uitgesproken als **-mm**.

Hee hef'n hillen oavnd nog oamd ('hij heeft de hele avond nog geademd.)

NB: Wanneer echter voluit de klank **-ven** wordt bedoeld, of in een wat formelere tekst, schrijf je: *leaven, oavend, geven, geaven* etc.

In sommige delen van Twente heeft men vaak in plaats van een **-mm**-klank, een **-wn** (*oawnd, leawn, leawnd, leawntig, driewn*). Dit wordt weergegeven als **-wn**. Zonder *e*.

HET LIGGENDE STREEPJE

wordt gebruikt voor:

- het samenvoegen van hele woorden:

Op-de-Krab, Wossen-Jan.

- het weergeven van bijzondere klinkers: *bi-j* ('bij'); *wi-j* ('wij').

Zodat je kunt krijgen: *Bi'j bi-j Damhoes wes?* ('Ben je bij Damhuis geweest?').

- verduidelijking van een anders makkelijk verkeerd te lezen woord:

n Trein is an-ekömmen. Hee is met-ekömmen.

Anekömmen en *metekömmen* zou herkenning- en uitspraakmoeilijkheden kunnen opleveren.

- In het Twents wordt soms een zelfstandig naamwoord vervangen door een omschrijving. '*Misvatting*' wordt dan '*n verkeerd-begriepen*. En '*samentrekking*': '*n an-mekaar-trekken*. Ook hier gebruik je dan het liggende streepje.

Vergelijk het Ndl: *kant-en-klaar, een staakt-het-vuren*.

HET SCHRIJVEN VAN DE STOMME MEDEKLINKERS *r, t, en d*

Het Twents kent veel voorbeelden van weggefallen medeklinkers. Hierbij is het vaak een lastige vraag of ze niet worden uitgesproken, of er simpelweg niet (meer) zijn. Voor de woordherkenning is het meestal handig ze wel te schrijven, maar in andere gevallen kan een geschreven stomme *r, t* of *d* juist storend werkend bij het vlot lezen. De volgende regels zijn zodanig opgesteld dat ze zowel voor de schrijver als voor de lezer eenvoudig werkbaar zijn.

DE STOMME *r*

- Een stomme *r* wordt in principe altijd geschreven.

Echter: in de lettercombinatie *-ors* of *-örs* wordt een niet hoorbare ('stomme') *r* weggelaten: *wos* ('worst'), *döske* ('dorsen'), *dös.t* ('dorst'), *böste / bösten / böskes*, *Oat-möske*, *mös* ('lage moerassige weide'), *Oelenmös*, *bösseln*, *nen bössel*, *bössels*, *wosseln*, *gewossel*, *ik heb der met (e)wosseld*.

- De *r* wordt ook niet geschreven in: *vot* (inmiddels te zeer als zonder *r* gevoeld).

- Uitzondering: leenwoorden die niet vertwentst zijn. *Porselein* bijvoorbeeld, blijft wel *porselein* omdat het een niet-vertwentst Nederlands/Frans leenwoord is.

- Let wel, soms is er geen *r*, dus ook geen stomme: *spekhäskes*, *gaddern*

En ook meervoudsvormen van 'ster' (plek) - *stedden*; en meervoud van 'per' (*pad*) *pedden*, en *plor* ('vod') – *plodden*, hebben geen *r*.

- Dus wel de stomme *r* schrijven in alle andere gevallen:

sport, *verdan*, *verschrikkelijk*, *kortens*, *import*, *wörden*, *wördt*, *hert*, *stert*, *start*, *stertke*, *harsens*, *hard*, *harde*, *taarten*, *kaart*, *ampart*, *better*, *kamer*, *trekker*, *dwers*, *karsenboom*, *karsmis*, *doot dat mer*, *mar good*. Allemaal zonder *r* in de uitspraak.

- Een stomme *r* na een lange aa-klank blijft ook staan aan het eind van een woord: *vaar maakt zik naar*, *ambtenaar*, *mekaar*, *blaar*, *martelaar*, *keunstenaar*.

NB: na andere klinkers dan *-aa* is een *r* aan het eind van een woord meestal niet stom. Bijvoorbeeld: *he har*, en ook bij *op'n doer*, is de *r* niet toonloos. Anders zou de uitspraak zijn: 'doe'. Ook in samenstellingen: *doer-appel*.)

En: *de moor*, naast *moo*, waarbij *moor* een andere uitspraak geeft en ook een wat andere betekenis heeft dan *moo*. (Ongeveer als 'moeder-de-vrouw' vs 'moeder',)

DE STOMME *t*

Een stomme *t* wordt altijd geschreven, behalve:

- na *-ch*: *wichke*, *zachen*, *zachkes*, 's *nachens*, *n slechsten*.

- in lettercombinaties die klinken als *ossel/össel/ussel/assel*:
wosseln, bössels, nusseln, vasseloavnd, frosseln.

- Na een *-rs* waarbij de *r* niet gehoord wordt, of die nu geschreven wordt of niet, wordt de *t* niet geschreven: *wossen-Jan, karsmis, kikvöskes, wöskes, böskes, allerbarsens, harsens*.

En dus *böskes* naast *böste*, omdat de laatste *t* niet stom is.

Dus wel schrijven bij *-rs* na lange klinkers: *eerstens, n doorsten van et spil*. De *r* is hier namelijk niet stom.

En in alle overige gevallen.

Dus de toonloze *t* schrijf je wel bij: *n lesten is'n besten, wat mut dat kosten, kisten, lusten, vestkes, kistke, kästkes*.

(En een hóórbare *t* schrijf je uiteraard altijd: *leste, börste, zachter, achter*, etc.)

Bijzonderheid: een *versje* en een *vestje* klinken in het Twents exact hetzelfde: *veske*; maar je schrijft het resp. als *verske* en *vestke*. *Dat verske grip mij achter et vestke*.

STOMME *d*

- Een stomme *d* wordt weggelaten als er:

1. onomstotelijk geen *d* te horen is én:
2. daarbij een geschreven *d* uitspraakverwarring of een slechtere woordherkenning geeft.

Bijvoorbeeld: *onmeundig, heandig, oalde vrouw, peerde*, kan verwarring opleveren bij de uitspraak. Dus: *onmeunig, heanig, pere, wiej, oale groond, haanske, weure, onmeunig, pere, 's oavns, oarigen keerl*.

Wel: *oalden keerl*, (vs *oale vrouw*), *oaldsten, Dealden*. (regel 1 en 2 gaan hier niet op.)
Uitzondering bijv: *Olnzel*. (Ingeburgerde eigenaamspelling.)

In de Achterhoek, en in sommige zeer lokale varianten van het Twents, zegt men overigens wel heandig, onmundig en olde. Als de schrijver specifiek die variant wil laten horen schrijft hij het met een d. Maar ook alleen dan.

Bij bv *oalden, oaldste, Dealden, schealden* en *oaldsten*, is het, in tegenstelling tot *heanig, oale* en *onmeunig*, niet goed te horen of je nu wel of niet een *d* uitspreekt. Bovendien stoort de geschreven *d* niet in de uitspraak, én geeft het vaak een betere woordherkenning. *Schealden* en *goalden* bijvoorbeeld, is duidelijker dan: *schealen* en *goalen*.

- Zie verder onder: 'Vervoeging zwakke werkwoorden'.

OVERIGE STOMME MEDEKLINKERS

- Bij eventuele overige stomme medeklinkers geldt eveneens het uitgangspunt: indien onomstotelijk niet te horen, en het schrijven ervan uitspraakverwarring kan geven of een slechte woordherkenning oplevert, laat men ze weg.
 Bijvoorbeeld: bij 'n zölfden is in een groot deel van Twente de *f* niet aanwezig. Dan kun je gerust schrijven: *n zölden*.

ZWAKKE WERKWOORDEN

Het Kofschip is nooit in Twente aangekomen. Dit maakt het spellen van de verleden tijd van zwakke werkwoorden erg gemakkelijk. Die is namelijk gelijk aan de infinitief (het onvervoegde, hele werkwoord, ook wel onbepaalde wijs genoemd):

Infinitief	ovt.
<i>pleren</i>	<i>ik pleren, iej pleren, hee pleren, wiej/iejleu/zee pleren. Ook: doe pleren ik, pleren iej, pleren hee, pleren wiej/iejleu/zee.</i>

Uitzondering is de doe-vorm. Daar komt in de onvoltooid verleden tijd een s achter het infinitief: doe plerens, doe wearkens.

<i>zoargen</i>	<i>hee zoargen en doe zoargens</i>
<i>gaddern</i>	<i>hee gaddern en doe gadderns etc.</i>
<i>betalen</i>	<i>hee betalen</i>
<i>smeicheln</i>	<i>hee smeicheln</i>
<i>leavn/leaven</i>	<i>hee leavn/leaven</i>
<i>hoovn/hoven</i>	<i>hee hoovn/hoven</i>
<i>teken</i>	<i>hee teken</i>
<i>zeagen</i>	<i>hee zeagen</i>
<i>krabben</i>	<i>hee krabben</i>
<i>beawn</i>	<i>hee beawn</i>
<i>wonnen/wonen</i>	<i>hee wonnen/hee wonen</i>

Dit betekent dat er ook geen verleden tijd wordt gemaakt met dubbel-*d* of dubbel-*t*:

<i>hoosten</i>	<i>hee hoosten</i>
<i>oetmesten</i>	<i>hee mesten oet</i>
<i>laanden</i>	<i>hee laanden</i>
<i>braanden</i>	<i>hee braanden</i>
<i>zuchen</i>	<i>hee zuchen</i>

Uitzondering:

- In sommige plaatselijke varianten kom je de oorspronkelijke vorm nog tegen:
hee makede, hee waskede(n), Isaac zeagenden Jacob.

Aan de eerste twee voorbeelden kun je nog zien dat het Kofschip nooit in Twente is geweest. Als je bij bepaalde woorden deze lokale varianten gebruikt, schrijf je: *maakde(n), waskede(n), zeagenden* etc.

NB: het schrijven van de ovt van de zwakke werkwoorden is in deze versie van de *Kreenkspelling* eenvoudiger dan in de vorige; aangezien het is samen te vatten in de regel:

"de onvoltooid verleden tijd is in alle persoonsvormen gelijk aan de infinitief."

In de vorige spellingversie werd nog bij de niet-kofschipwoorden een *d* gehandhaafd, omdat er in de werkgroep een stem opging dat er bij sommige van die woorden wel degelijk een *d* te horen was: *hee pleerden, hee zoargden*. Anderen hoorden juist: *hee pleren, hee zoargen*.

In de ovt wordt dus nu in alle gevallen noch een *d* noch een *t* toegevoegd, tenzij men hem in specifieke varianten hoort.

De regel wordt dus min of meer omgedraaid. Hierdoor wordt deze eenvoudiger en in de praktijk zullen de meeste Twentenaren geen toegevoegde *d* horen.

Voltooid deelwoord zwakke werkwoorden

- Omdat het Kofschip nooit in Twente is aangekomen zou je eigenlijk *hee hef maakd* etc. moeten schrijven. Maar omdat dat erg afwijkt van wat we gewend zijn uit het Nederlandse schriftbeeld, wordt hier het kofschip gevolgd.

Dus: *de bosschoppen bint haald*, en: *de ofspraak is maakt*.

Ezelsbruggetje: *de gehaalde bosschoppen, de gemaakte ofspraak*. En waarin we zien dat warempel toch nog een 'stertke' van het kofschip is binnengevaren in de Modersproake.

Voltooid deelwoord als bijvoeglijk naamwoord

- *Nen noagemaken Elvis Presley ('een Elvis Presley-lookalike'), ne noagemaakte koo, 'n noagemaakt heundken; nen ofgebraanden weenkel, ne ofgebraande schop, 'n ofgebraand schupke(n)*.

Een stomme *t* wordt hier niet geschreven, een stomme *d* wel.

In de praktijk komt zo'n stomme *t* of *d* alleen voor bij mannelijke znw.

Nen gevlekken hoond, nen oet mekaar gepleerden vretgait.

STERKE WERKWOORDEN

- Ook bij sterke werkwoorden wordt het toevoegen van een extra *t* of *d* om op het Nederlandse voorbeeld te lijken, gezien als een hypercorrectie.

Dus niet schrijven: *wiej mosten, reukten (van roeken), kochten, wolden, stunden* etc, maar: *wiej mossen, wiej wussen, wiej reuken, wiej wollen, wiej stunnen, wiej konnen*. Omgekeerd worden ze ook niet weggelaten waar ze wel zijn: *hoalden - wiej heulden, veenden - wiej vunden*.

Let wel: *stoan - wiej stunnen*, naast *veenden - wiej vunden*, dus je zou kunnen denken dat de regel is: zit er een *d* in de stam dan ook een *d* in de verleden tijd, maar neem bijvoorbeeld: *doon - wiej deuden*. Geen *d* in de stam, maar het moge duidelijk zijn dat *wiej deun* niet alleen slechte woordherkenning geeft, maar het laat ook een *d* weg die er gevoelsmatig wel zit. De sterke ww. worden niet voor niets ook wel *onregelmatige ww* genoemd; er is niet echt een sluitende regel te bedenken over het wel of niet schrijven van een *d* bij de verleden tijd van sterke werkwoorden. De twee vuistregels onder het kopje *De Stomme d* zijn hierbij goed bruikbaar.

WARN EN HARN

De onvoltooide verleden tijd van *wean* en *hebben* kennen een specifieke schrijfwijze:

Wean/ween/weân/wedden ovt

Hebben ovt

ik was

iej warn / doe wars

hee was

wiej warn

iej(leu) warn

zee warn

ik har

iej harn / doe hars

hee har – har he

wiej harn – har(re) wiej

iej(leu) harn – har iejleu

zee harn – harn zee

lokale varianten:

iej waarn; zee waarn etc.

WORDEN EN WORN, WÖRDEN EN WÖRN

Naar keuze kan *worden* ook geschreven worden als *worn*. (Lokale variant: *wörden - wörn*)

WEL OF NIET EEN *t* ACHTER EEN STAM DIE EINDIGT OP *t* OF *d*

Wiej proat of wiej proatt? Hee zet of hee zett?

- Bij een persoonsvorm die in de tegenwoordige tijd een *t* krijgt na de stam, komt er geen extra *t* wanneer de stam eindigt op een *t*. Dit is gelijk aan de Nederlandse spelling: '*hij zet*', '*hij praat*'. In het Twents geldt dit niet alleen voor de tweede en derde persoon (*iej zet*, *hee zet*), maar ook voor de drie meervoudsvormen (*wiej zet*, *ieleu zet*, *zee zet*). Bij stam eindigend op *d* wordt de *t* wel geschreven: *wiej riedt*. Maar:

Hee rid of hee ridt?

- In de tegenwoordige tijd derde persoon enkelvoud komt geen *t* achter de stam als er sprake is van een klinkerverandering: *lopen - hee löp*; *kieken - hee kik*. De vraag doemt dan op wat te doen bij een werkwoord met een stam eindigend op een *d*. Bijvoorbeeld: *snieden - hee snid* of *snidt*, *rieden - hee rid* of *ridt*, *hoalden - hee höld* of *höldt*?

De redenering is: bij een klinkerverandering komt er in de derde persoon enkelvoud geen *t* achter de stam (*lopen - hee löp*), dus ook na een stam eindigend op *d* komt dan geen *t*. Zo wordt het:

rieden(/rien) - hee rid; *snieden(/snien) - hee snid*; *hoalden - hee höld*; *breuden(/breun) - de hen brod*.

Wel een *t* bij de meervoudsvormen uiteraard, omdat daar geen klinkerverandering plaatsvindt: *wiej riedt*, *wiej sniedt*, *wiej hoaldt*.

- Waar er geen klinkerverandering optreedt bij de derde persoon enkelvoud komt er wel een *t* achter de stam: *Redden-hee redt*, *bidden-hee bidt*, *duden-hee duudt*.

DE NASALE EIND-n

Er wordt in de spelling geen onderscheid gemaakt tussen een afgesloten eind-n, en een open nasale eind-n.

Voorbeelden:

Afgesloten -n

(als in het Nederlandse *Jan*)

zun
acht, negen, tien
tante Sien
morn, broaden, breuden
lieden

Open nasale -n

(als in het Franse *Jean*)

verdan, ik kan, oons Jan
derhen tien (ernaartoe trekken)
strien (lopen met grote passen), *knien*
broan [variant van: (*broaden*), *breun* (*broeden*)]
lien (*lijden*)

VERKLEINWOORDEN

Het verkleinwoord wordt gevormd door –ke(n) of –ske(n), vaak gecombineerd met een klinkerverandering. Kop – köpke, pop – pupke. Dus waar nodig, dubbele k: pleankke(n), beukke(n), deukke(n). Het is immers pleank-ken. Naast natuurlijk de varianten: pleankske(n), beukske(n), deukske(n).

ä

Wanneer een a-klank in een zelfstandig naamwoord bij verkleining verandert in een e-klank, wordt dat geschreven als ä.

vlam – vlämke / vlämmeke(n)
stam – stämke / stämmeke(n)

Evenzo bij meervoudsvorming:

pak – päk(ke)
lam – lämmer

Wanneer er een e klinkt, als er nog geen sprake is van verbuiging blijft het e, ook in de verbuiging:

ledder – ledderke(n)
stem - stemmeke(n)
bek – bekske(n)
vlek - vlekske

! *In sommige delen van Twente zegt men voor staart: start en in andere delen weer stert.*

Schrijft men stert dan moet men ook consequent verbuigen naar stertke - twee stert; en idem dito met start – stärtke – twee stärt.

DE VERANDERDE g

De *g* verandert in sommige lokale varianten in een *w*: *row* ('rogge'), , *vluw* ('vlug'), *teruw* ('terug'), *elbow* ('elleboog'). Het is duidelijk dat je dat dan gewoon met een *w* schrijft.

Lastiger wordt het als de *g* verandert in een *j*: *ze zejt* ('ze zeggen'). Omdat *-ej-* klinkt als *-ei-* wordt het vaak geschreven als *ze zeit*. De regel is echter: Betreft die *ei/ej*-klank een veranderde *g*, dan schrijf je geen *i*, maar een *j*. Voorbeeld: in sommige delen van Twente zegt men: *ze zegt/ze zengt*, en in andere *ze zejt*. Hier betreft het een veranderde *g*, dus: *ze zejt*.

Voorbeelden veranderde *g*-klanken: *ze kriejt, ze lejt, ze majt, de hej* ('heg')

Voorbeelden met *i*: *ze zeait, ze meait, et weait, moin* (van: mooien *dag-mirrag-oavnd*).

Ze zejt at ze zeaid hebt ('ze zeggen dat ze gezaaid hebben.)

He'j de hej sneuid? ('heb je de heg gesnoeid?')

SCH- EN -SKE

- De *sch-* wordt vaak uitgesproken als *sk-*. Toch schrijf je altijd: *school, schoefkoar, schrievn, schien* etc.

- De *-ske*, aan het eind van een woord, wordt daarentegen wél met een *k* gespeld:

meanske, Eanske, viske, et schupke(n), Oatmöske.

NB: Bij lokale varianten die aan het eind van een woord wel een *g*-klank laten horen, kan desgewenst gespeld worden: *meansche, Eansche, vische, Oatmösche.*

Maar nooit: *skool, skoefkoar, skoonleppel, skrievn, skienen.* etc.

HEE / HE / ER

- Het Nederlandse '*hij*' wordt: *hee* (beklemtoond), *he* (onbeklemtoond).

Hee hef zeg dat he kwam. (Dus niet: *dat e / dat-e / datte / dat'e* etc.)

Met *hee* en *he* zijn alle beklemtoonde en onbeklemtoonde zinsvarianten van *hee* uit te drukken. Een verkorte, of samengetrokken vorm hoeft hier dus niet apart weergegeven te worden.

wus he, dat he, hee zear, zear he, hef he, leut he.

hee har gen idee wat he deu, at he a wat deu.

UITSPRAAKVERBASTERINGEN

- Uitspraakverbasteringen ter vergemakkelijking van de uitspraak, worden als volgt behandeld: de veranderde klank wordt op de plaats van de verdwenen letter gezet: *dar he dat deu, ar he dat wol, dan murre* *wiej* waarbij de *t* of *s*, ter vergemakkelijking van de uitspraak veranderd is.

- Een toegevoegde letter wordt eveneens geschreven of het deel uitmaakt van het woord: *dat hef her a zeg*. Enkel als er uitspraakverwarring kan ontstaan wordt het liggende streepje gebruikt: **dat deu-r he**, en **dat doo-r ik**, om maar wat te noemen. Want **deur** en **door** spreek je anders uit dan **deu-r (he)** en **doo-r (ik)**.
“Wel steet der achter de deure,” deu-r he. / Ach, wat doo-r ik toch door.

ZIE EN SIE

zie

Waar het Nederlands de Franse uitgang *-ge* heeft.
Garazie, stazie lopen, hallozie, bagazie.

sie

Als *-sie* i.p.v. *-tsie* gehoord wordt: *vekaansie, petaansie, generoasie*.
 Wel: *functie, reactie, injectie*, omdat hier in het Nedelands geen *-tsie* gehoord wordt maar een *-sie*.

ZON / ZONNE / ZONNEN

Waar het Nederlands schrijft: *zo'n kind, zo'n vrouw, zo'n man*, schrijft je resp:
zon keend, zonne vrouw, zonnen keerl.

EM, NE, NEM, DER, EEN, ES

em, ne

'hem' = **em** (uitspraak: *um*)
 Zee geet noe met ém (beklemtoond); zee hef em dat doan (onbeklemtoond)

ne, nem (accusatief) Doar he'j ne wa / a'j nem inkoelt, greaw ik em der peroonlijk
 wier oet, zee hef nem kust.

der

Altijd *der* schrijven, ook al klinkt het in het zinsverband soms als *ter*.
Ik heb der wes; as der wat was; dan mut der wat gebeuren.
 Nooit gebruiken: *ter, t'r, d'r*.

een, eens, ees, es

- Het Nederlandse *eens* en 's wordt geschreven als:
ees (beklemtoond) en **es** (onbeklemtoond, uitspraak *us*).
Ees 'n moal mö'k der es met ophoalden; kiek es an.

- 's is gereserveerd voor samentrekkingen: *'s morns; da's ok wat.*

- **Eens**: in de betekenis van 'niet mee oneens': *Eens of nich met eens?*

- **Een**, telwoord.

DE UITGANG -lijk

De uitgang *-lijk* (in het Nederlands), blijft *-lijk*. Dus *dudelijk, lillijk* (niet *dudelik, lillik*) etc.

DE UITGANG -ig

De uitgang *-ig* (in het Nederlands) blijft *-ig*. Dus *eerdöanig, jongs-achtig* (niet *eerdöaneg, jongs-achteg*).

EIGENNAMEN

Eigennamen en plaatsnamen kunnen, in verband met de historische gewenning, afwijken van de spellingregels.

Bijvoorbeeld: *De Lut, de Heimöll, Olnzel*. (ipv: *De Lut, de Heimöl en Oldenzel*).

LEENWOORDEN

worden volgens de Nederlandse spelling geschreven, tenzij het woord al te 'vertwentst' aanvoelt:

tilfoon, plasteiken (toeten), dieree (diarree), grösmesien, e-miel, uro.

Ook *vekaansie, kemissie, rippeteren*; maar *drone, fitness, computer* om een paar voorbeelden te noemen, blijven Engels gespeld.

UUZ

de klank *-uuz* is een andere dan *-uus*. Vergelijk: *twee muuz - twee muuskes*. De eerste is langereker, met een zachte *z*.

1 hoes - (2 huze) - 2 huuz; 1 moes - (2 muze) - 2 muuz.

EJ

als er in een lokale variant een ei-klank te horen is, waar het Nederlands een *ij* of een *ieuw* heeft wordt dat geschreven als *ej*:

wej hebt, nejjoar, ik bin benejd.

VERDER

- Diverse varianten voor *niet*, zoals: *nich, neet, nit, nie, nin, nen, neit...*

Maar ***nich*** niet schrijven als *nig*.

- Waar de spellingregels geen uitspraak over doen gelden de spellingregels van het Nederlands.

Dit is een handig uitgangspunt. Omdat we al bekend zijn met die regels, kunnen de spellingvoorschriften van het Twents beperkt blijven tot aanvullende.

Is het bijvoorbeeld: *dizzen* of *dissen*?

In het Nederlands heb je: '*deze*', dus wordt het: *dizzen*.

Nog een voorbeeld ter verduidelijking:

als je twijfelt tussen *mooi da'j met doot* en *mooi da'j metdoot*, dan kijk je naar de Nederlandse voorschriften, waarin *meedoen* aan elkaar wordt geschreven.

En dus in het Twents ook.

Als daardoor een woord wat lastig herkenbaar wordt, volg je ook weer de Nederlandse regels en plaats je een liggend streepje, ter vergemakkelijking van de herkenbaarheid of ter voorkoming van een klinkerbotsing: *gala-oavnd*, *met-etten*.

- De *Kreenk-spelling* is dus, zoals gezegd, een klankspelling en gaat niet uit van een standaard-Twents . Het schrijft niet voor of je voor 'wij': *wiej*, *wie*, *wi-j*, *wee*, *wel*, *vie*, *viej* of *wej* gebruikt. Het schrijft wel voor hoe je de daarin gebruikte klanken spelt, en dat je bijv. *wi-j* niet gebruikt voor de samentrekking van *wil* en *iej*, aangezien je daar de schrijfwijze *wi'j* voor reserveert. En vice versa.

TOEPASBAARHEID OP OVERIGE NEDERSAKSISCHE DIALECTEN

Van alle Nedersaksische dialecten "an dizze kaant van' poal" is het Twents "het meest Nedersaksisch" in die zin dat het qua grammatica, idioom en woordenschat het verst afstaat van het Standaard Nederlands.

Om deze spelling ook te kunnen gebruiken voor de overige Nedersaksische dialecten, zoals bijvoorbeeld het Sallands, hoeft men hoofdzakelijk alleen maar bepaalde zaken niet toe te passen. Om een voorbeeld te noemen: alleen het Twents kent een sterk onderscheid in drie geslachten. Het hoofdstuk 'lidwoorden' is daarom uitgebreider dan voor de overige dialecten noodzakelijk is. "Op nen stool bie'n dokter", wordt al in Noord-Twente, waar de taal richting Sallands gaat: "Op een stool bie de dokter". Zodoende is deze spelling in principe ook prima te gebruiken voor de andere Nedersaksische dialecten.

Varianten als: *huus* ipv *hoes*, en *fietse* en *ik heb dat edoane*, zijn ook uit deze spelling te halen, aangezien dit document geen grammaticabeschrijving is maar een spellingvoorschrift.

TOT SLOT...

...een opmerking die niets met spelling te maken heeft, maar met schrijfstijl.

Het Twents kent weinig tot geen geschreven traditie. Wanneer men in schrijftaal Twents formuleert vervalt men snel in een vertaald Nederlands, of in een gekunsteld aandoend iets. Er is echter niets op tegen om ook in spreektaal te schrijven. Dat het Twents geen spreektaal kent, maakt het juist krachtiger en puurder, ook wanneer men het schrijft. Zo wordt de indirecte rede (om maar een voorbeeld te noemen) in het Twents aanzienlijk minder vaak gebruikt dan in het Nederlands.

Niet:

Doo'k gister bie'j'n dokter was zag he dreks dar ik de zeekte van Löbke har.

Maar:

Ik was gister bie'j'n dokter, hee zag et dreks: "Iej hebt de zeekte van Löbke," zeg he.

Niet:

Dee deers sloekt eer prooi in één moal deur, zoonder te kauwen.

Maar:

Dee deers sloekt wat ze greppen hebt in één moal deur, der kump gen kauwen an te pas.

Niet:

Biej dizzen loat wiej oelevu wetten dat...

Maar:

Hier nen bodbreef.

Niet:

Biejnoa alle kritiek rich zich noe op'n gemeenteroad.

Maar:

En' gemeenteroad den hef't noe doan.

En: om met dezelfde zin te eindigen als waarmee dit document begon:

Niet:

Um misverstaanden te veurkommen.

Maar:

Nich verkeerd begriepen.

Herman Finkers, april 2022

GOODGOAN!